

Godhetens underbara drivkraft

Den knutna näven träffar mitt på hakan och Christer Dyrwoold segnar medvetslös ned i asfalten. Skinnskallen slutar inte. Sparkar och slag träffar Christers huvud. Ännu inte nog. Snart ska röda läderkängor, skalle och kall asfalt bli ett. Gärningsmannen tar sats – och hoppar.

DÖDEN

Christer Dyrwoold dog 29 år ung, den där kyliga marsmorgonen i Stockholm 1995. Sjukvårdare var snabbt på plats utanför Fryshuset på Södermalm. Kroppen lyftes in i ambulansen för att skyndsamt transporteras till Södersjukhuset. Hjärt- och lungräddning påbörjades.

Kvällen innan började ju så bra. Christer Dyrwoold hade förfestat på sprit och hasch tillsammans med

en vän. Natten förde dem vidare till en av Söders många svartklubbar. Här skulle raggas tjejer. Christer Dyrwoold var hög som molnen, full som månen – och hans sinnen frånvarande som solen. Livet var vackert, Christer sög in nuet.

Fyra ursinniga ögon och lika många knutna nävar. Christer Dyrwoold hade gått ut för att ta en cigg när han stötte ihop med en man som just lämnat det ökända skinn-

skallehaket Höder Dart. Christer hade muckat gräl, som han alltid gjorde när han var berusad. Den rakade var två huvuden längre. Röda kängor försedda med stålhätta. Ett par väl valda senare och ordväxling övergick till slagväxling. Christer Dyrwoold låg snart livlös på marken, men den rakade slutade inte sparka, han slutade inte slå, han fortsatte – och han hoppade.

BRAK. Skinnskallen andades häftigt. Luften som pressades ur hans lungor bildade en mjölkig dimma som sakta steg kring honom och vidare upp mot vinterns himlavalv. Ur Christers mun kom ingen dimma, bara blod. Hans bröstorg var stilla. Stilla som den gryende måndagsmorgonen.

LIVET

Christer Dyrwoold slänger upp en ny omgång tidningar på sin vagn och beger sig mot Aftonbladets arkivrum. Här ska sorteras. Dagens Nyheter, Expressen, Svenska Dagbladet, Aftonbladet. Alla har de sin bestämda plats. Det doftar nytryck. Hyllorna i arkivet är noga datummärkta. Han lyfter ned förra årets lösnummer av Aftonbladet från sjätte september. "Shirley Clamps VIKTBLUFF", skanderar löpseidens huvudnyhet. Christer Dyrwoold skrattar ljudlöst och dumpar tidningen i den vita soptunnan som står redo att matas med tabloider som inte längre fyller sitt syfte. Noga placerar han dagens upplaga på hyllan som nu gapar tomt och hungrigt. "Så länge stannar SUPERVÄRMEN", nytt ljudlöst skratt.

– Den där morgonen för 18 år sedan dog den gamla Christer. Och mitt nya jag föddes. Ambulanssjukvårdaren fick igång hjärtat. Men min hjärna drabbades av syrebrist, det var då jag fick hjärnskadan, säger Christer Dyrwoold, ställer soptunnan på vagnen och beger sig i riktning mot avfallsrummet.

Han håller vagnen i ett stadigt grepp när han går genom katakomberna på källarvåningen i Schibstedts kontorskomplex vid Kungs-

bron i Stockholm. Tretton våningar fyllda med kontorshav, tusentalet anställda och vinstkrav från norska ägarna. Aftonbladet, Svenska Dagbladet, Blocket, Lendo, Hitta.se, ja listan kan göras lång på företagen som trängs på husets 30 000 kvadratmeter. Christer Dyrwoold vacklar till.

– Efter misshandeln blev jag tvungen att lära mig leva på nytt. Äta, gå, tala, ja allt du kan tänka dig. Det är därför jag har så dålig balans och sluddrar än i dag, säger Christer, parkerar vagnen och slår upp dörren till vaktmästeriet.

Möte, fem kollegor till antalet, snickarbyxor, fasta handslag, kaffe i alla koppar, utom Christers. Te. Chefen tar ordet. Har du servat skrivarerna? Ja. Fyllt på plåster- och förbandslådorna? Ja. Checkat av konferensrummen och sorterat i arkivet? Ja, och ja. Då så, lunch!

Vi lämnar källarens trånga och kalla gångar med siktet inställt på matsalen, tar hissen upp till våning tolv, Aftonbladet. Här uppe är folk klädda för fest, varje dag. Christer Dyrwoold möts av glada tillrop, var han än går. Han har jobbat för Schibsted och Aftonbladet sedan 1989. Han känner allt och alla på tidningen, och alla känner honom. Han

har sett företaget växa, journalister komma och gå. Han andas rutin.

– Jag missbrukade, redan som ung. Därför hamnade jag i trubbel. Men mitt nya jag är fritt från allt som heter alkohol och droger. Nu vill jag med mina erfarenheter visa att missbruk bara leder till våld. Meningslöst våld, säger Christer Dyrwoold samtidigt som han granskar flaskan med äppeljuice.

Sedan ett par år tillbaka har Christer Dyrwoold en guldring runt sitt vänstra ringfinger. Fästmon Carina har en likadan. Han driver flera bloggar för att sprida sitt budskap. En bok är också påbörjad. Arbetet mot missbruk har hjälpt honom bearbeta det fysiska och psykiska trauma som följde i sviterna av misshandeln. Christer Dyrwoold är tacksam att han lever.

– Inte för att jag är kristen, men jag tror på något större. Något större som höll mig vid liv efter olyckan och något större som idag håller mig borta från alkoholen. Jag kallar det för Godhetens underbara drivkraft. Och jag ber till kraften varje morgon, säger Christer Dyrwoold och tittar upp mot matsalens vita himlavalv, innan han åter beger sig ner till vagnen och katakomberna.

HERMAN SEWELÉN
JMMVT13

KUNGEN AV ARKIVET. CHRISTER DYRWOOLD TACKAR HÖGRE MAKTER ATT HAN ÖVERLEVEDE MISSHANDELN. FOTO:HERMAN SEWELÉN

